

Историята на Брус

Казвам се Брус и съм зимбабец в Южна Африка. Роден съм през 1983 г. в Квекве провинция в централно Зимбабве. Живеехме в къща в малък град. През почивните дни често се грижихме за градина от зеленчуци на село и живеехме в колиба. Аз наистина се радвах на детството си, защото тогава държавата все още функционираше. Можех да ходя на училище и да направя всичко, което исках. Но през 1998 г. държавата тръгна надолу, времето беше наистина трудно. В началото на 2000 година се появи опозицията в Зимбабве и започна политическа конкуренция. Винаги, когато има избори хората са уплашени и ние, момчетата сме принудени да участваме в шествията на някоя от партиите. Когато се наложи да спра обучението си като автомеханик, осъзнах, че аз трябва да се махна.

Защо? Защото знаех, че имам нужда от друга държава, с повече възможности, в която бих могъл да живея по-добър живот. Дори майка ми си взе багажа и замина за Южна Африка и се върна вкъщи със спечелени пари. Брат ми направи същото. От този момент нататък аз знаех, че бих могъл да направя нещо по-добро за себе си в Южна Африка.

През 2004 г. за първи път дойдох в Кейптаун и много ми хареса. Въпреки, че се върнах вкъщи, никога не се заселих отново там. С приятелите ми пътувахме до Ботсвана, където купувахме дрехи на ниски цени и след това ги продавахме в Зимбабве. През 2006 г. отново пътувах от Ботсвана до Южна Африка. Прекарах две нощи с братовчед ми в Йоханесбург, но основната ми цел беше Кейп Таун. По това време, Претория и Йоханесбург бяха вече наводнени с хора от Зимбабве, аз мислех, че трябва да замина по-далеко и шансът ми е там. В Кейп Таун продавах африканско изкуство, например дърорезби и продължавах да пътувам много, за да си набавям стоки. Подобно на приятелите ми, ако няхах пари, пътувах на стоп и с тирове. През 2008 г. един от тези камиони претърпя сериозна катастрофа и нашата стока беше изпочупена - в този ден загубих своя бизнес.

Когато влязох в Южна Африка, на границата ми дадоха тримесечна виза за престой в страната. Разбира се това не беше достатъчно, за да изкарам пари и пресрочих визата с близо година. За щастие това беше периода, когато властите започнаха да издават бежански статут на всички зимбабийци в Южна Африка. Получих първата си виза за предоставяне на убежище за шест месеца и след това трябваше да я подновя. Сроктът беше твърде несигурен и затова кандидатствах преди две години за работна виза, която вече е в сила до 2015 година.

Няхах налични пари след като унищожиха стоката ми. Хванах се на работа в строителството, а след това в ресторантьорския бизнес. Започнах в кухнята, след това като сервитьор, сега забърквам коктейли като барман. В момента това е моята кариера. Но аз мечтая да открия собствен бар или дори малък ресторант, ако работя усилено и в крайна сметка спестя достатъчно пари. Това е, което наистина искам да направя и също искам да изградя собствен бизнес.

Това, което не харесвам в моя нов дом? Бързите темпове на живот, има повече престъпност, трафик на наркотици и насилие, отколкото в Зимбабве. В допълнение, местното чернокожо население е често арогантно, идва до теб и започва да те обсъжда на техния племенен език. Имам чувството, че е обίδα към тези, които не говорят на техния език. Въпреки това, сега знам, че аз обичам моя нов дом. Защото, ако работя здраво, ще си намеря работа. Освен това тук може да намерите хора от целия свят, а района около Кейптаун е зашеметяващ. Най-важното: в Кейптаун намерих моята любов. Тя е млада германка, която дойде в нашия бар и сега е моя съпруга.